

Arrest

**nr. 260 334 van 7 september 2021
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 13 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 september 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 2 oktober 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 februari 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 11 februari 2021.

1.3. Op 9 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 maart 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Algerijns staatsburger van Berberse afkomst. U bent op 21 december 1987 geboren in een ziekenhuis in de stad Ain Defla. U woonde in Zeddine in de provincie Ain Defla. Uw vrouw en uw kinderen, uw moeder en uw broers en uw zussen wonen er nog steeds. Uw vader is overleden na ziekte.

Van november 2007 tot uw vertrek uit Algerije, op 13 mei 2018, was u beroepsmilitair. Op basis van uw studieniveau kreeg u na uw opleiding de rang van sergeant (raqib). Na tien jaar dienst werd u op basis van uw anciënniteit gepromoveerd tot sergeant-majoor (raqib awal).

In de zomer van 2017 deed u toezicht op weg nummer 94. Tijdens deze opdracht legde u contact met A.(...) T.(...), de broer van een gekende terrorist met de naam Ab.(...) T.(...). Deze persoon zou lid zijn van alQa'idah fi Bilad al-Maghrib al-Islami (Al Qaeda in de Islamitische Maghreb, AQMI). Via A.(...) kwam u te weten dat de moeder van deze mannen ziek was. U gaf deze informatie door aan uw overste. Hopende dat de gezochte Ab.(...) T.(...) zijn zieke moeder zou bezoeken, plaatste het leger een eenheid in het ziekenhuis waarin de moeder opgenomen was. Op 19 juli 2017 werd Ab.(...) T.(...) uitgeschakeld. Twintig dagen later werd u op een verlofdag in een café in de stad Telagh bedreigd met de dood.

Dit probleem deed u uw land verlaten. U vertrok op 13 mei 2018 op legale wijze met uw paspoort en een Frans Schengenvisum per boot uit Algerije naar Marseille in Frankrijk. Na ongeveer drie weken in Frankrijk reisde u naar Spanje. Daar verbleef u ongeveer drie maanden. Op 10 september 2018 verliet u Spanje. U reisde via Frankrijk naar België. U kwam aan op 15 september 2018. Op 2 oktober 2018 diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een convocatie van het leger, een document met afspraken voor het ziekenhuis, een document over uw eenheid, een getuigschrift van uw legeropleiding, een contract voor de eerste zeven jaar bij het leger, uw kaart van sergeant-majoor (raqib awal), een kaart van sergeant (raqib), een document dat uw bevordering tot raqib awal bevestigt, uw militair rijbewijs, een vertaald document over uw aanwezigheid op de eenheid, een uittreksel van de bank, uw geboorteakte, een familiefiche, uw huwelijksakte, uw nationaliteitsbewijs, een document over reisbijstand, een attest over goed zedelijk gedrag, verschillende artikelen over de terrorist Ab.(...) T.(...), een voorschrift voor medicatie, nog een familiefiche met dezelfde inhoud als de eerste, wetteksten over desertie, een enveloppe, uw reisbijstandskaart, en zes foto's. Op 18 februari 2021 stuurde u via uw advocaat per mail opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud, wetteksten over desertie naar het buitenland in het Arabisch en in het Frans, en een foto van uw Frans Schengenvisum, geldig van 1 mei 2018 tot 31 juli 2018.

Bij terugkeer naar Algerije vreest u enerzijds gedood te worden door Al Qaeda omdat u informatie over Ab.(...) T.(...) hebt doorgegeven. Anderzijds vreest u ook gestraft te worden door de Algerijnse overheid omdat u gedeserteerd bent.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van alle feiten die u hebt aangehaald en van alle elementen in het dossier, blijkt dat u geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk hebt gemaakt. U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet loopt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw problemen.

Zo verklaart u dat u bij het toezicht houden op weg nummer 94 contact legde met een zekere A.(...) T.(...), de broer van een gekende terrorist met de naam Ab.(...) T.(...). Als militair mocht u immers mensen die van de weg gebruik maakten aanspreken. U zou met A.(...) T.(...) telkens over zijn broer gesproken hebben (CGVS, p. 14). Gevraagd hoe u ertoe kwam om A.(...) T.(...) aan te spreken, verklaart u dat informatie verzamelen een belangrijk deel uitmaakte van uw opdracht (CGVS, p. 17). Gevraagd hoe u wist dat de broer van A.(...) T.(...) een terrorist was, verklaart u dat de broer van A.(...) T.(...) een gezochte terrorist is, die bij naam gekend is. Er zouden affiches met foto's van deze persoon verspreid zijn (CGVS, p. 17). Met dit antwoord klaart u niet uit waarom u A.(...) T.(...) aansprak, gezien hij niet tot de bekende en gezochte terroristen zou hebben behoord. Gevraagd hoe u A.(...) T.(...) herkende als broer van één van de gezochte terroristen, verklaart u dat hij gekend is in de regio (CGVS, p. 17). Om meer uitleg gevraagd, stelt u dat de hele familie van Ab.(...) T.(...) gekend is in de regio. De overheid zou op de hoogte zijn van hun terroristische activiteiten, en zou daarnaast weten wie ze zijn en waar ze wonen (CGVS, p. 17). In het licht van deze verklaring is uw bewering dat terrorist Ab.(...) T.(...) slechts gevat en gedood kon worden nadat u informatie over zijn zieke moeder had doorgegeven (CGVS, p. 16, p. 17) niet aannemelijk. Gevraagd waarom de overheid uw informatie nog nodig had, als ze op de hoogte waren van de identiteit en van de verblijfplaatsen van deze terroristen, klaart u dat niet uit. U legt enkel uit dat u zelfs de kleinste beetje informatie die u heeft doorgeeft aan uw overste, en dat er op een hoger echelon beslist wordt wat er gebeurd met deze informatie (CGVS, p. 17). Deze niet uitgeklaarde onaannemelijkheid tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen aan.

Daarnaast verklaart u dat u elke keer met A.(...) T.(...) over zijn broer sprak (CGVS, p. 16). U verklaart nog dat hij op een normale manier op uw vragen antwoordde, om geen argwaan te wekken (CGVS, p. 17). Zelfs al was dat het geval, dan nog kan van de broer van een gekende terrorist, wiens hele familie uit terroristen zou bestaan, wel verwacht worden dat hij behoedzaam zou zijn in welke informatie hij aan een militair zou bezorgen. In dat licht is het niet aannemelijk dat hij u over zijn zieke moeder zou vertellen. Daarop gewezen, zegt u dat A.(...) T.(...) allicht niet beseftte dat het leger met deze informatie aan de slag kon (CGVS, p. 18), wat weinig waarschijnlijk is gezien hij deel uit zou maken van een beruchte terroristenfamilie. Ook dit element vermindert de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog blijkt dat de moeder van A.(...) en Ab.(...) T.(...) in het ziekenhuis lag. Het leger zou post gevat hebben in het ziekenhuis in de hoop dat Ab.(...) T.(...) zijn zieke moeder zou bezoeken, wat inderdaad gebeurde (CGVS, p. 16). Gewezen op het feit dat er allicht veel mensen op de hoogte waren van de ziekenhuisopname van deze vrouw, en dat deze informatie niet noodzakelijk van u afkomstig was, beweert u dat dat niet zo is. In een ziekenhuis, zo verklaart u, werken immers alleen dokters en verpleegkundigen. Die zouden geen informatie doorgeven (CGVS, p. 18). Niet alleen is een ziekenhuisopname doorgaans ook bekend bij familieleden, vrienden en burens, daarnaast is het ook niet uitgesloten dat dokters, verpleegkundigen of ander ziekenhuispersoneel informatie over de opname zouden kunnen doorgeven. Uw bewering dat u de enige bron zou zijn van deze informatie, is bijgevolg niet aannemelijk.

Voorts stelt u dat u deze informatie over de zieke moeder doorgaf aan uw overste. U beschrijft voorts het proces van doorgeven van informatie tot een niveau waarop er beslist wordt wat er gebeurt met deze gegevens (CGVS, p. 17). Vervolgens werd militair personeel gestuurd naar het ziekenhuis, waar Ab.(...) T.(...) uiteindelijk werd doodgeschoten (CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt dat er heel wat mensen betrokken zijn in dit proces. Gevraagd waarom net u dan geïdendeerd werd omwille van de dood van Ab.(...) T.(...), zegt u dat u degene was die de informatie had doorgegeven aan het leger. A.(...) T.(...) zou weten dat hij aan u als enige had verteld over de ziekenhuisopname van zijn moeder (CGVS, p. 18). Hierboven blijkt echter dat u niet aannemelijk maakt dat u de enige bron van deze informatie was. Bijgevolg kan ook geen geloof gehecht worden dat net u om die reden geïdendeerd zou worden.

Los daarvan zijn ook uw verklaringen over de bedreiging zelf niet aannemelijk. U verklaart dat u twintig dagen na de dood van Ab.(...) T.(...) mondeling bedreigd werd in een café in de stad Telagh (CGVS, p. 16). Nadat de man die u bedreigde weg ging, vroeg u aan de cafébaas of u hem kende. Pas daarna zouden u en uw collega naar buiten zijn gelopen om te zien waar de man naartoe ging (CGVS, p. 16). Van opgeleide beroepsmilitairen (CGVS, p. 8-9), mag evenwel verwacht worden dat ze eerst het meest dringende zouden doen, namelijk kijken waar de man heen ging, alvorens navraag te doen bij de cafébaas. Deze onaannemelijk doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarnaast stelde u bij de registratie van uw verzoek om internationale bescherming dat de persoon die u bedreigde een vriend van Ab.(...) T.(...) was (vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd hoe u dat wist,

beantwoordt u de vraag niet. U praat naast de kwestie door te vertellen dat u bedreigd werd en dat ook uw oversten wisten dat u informatie over de zieke moeder had doorgegeven (CGVS, p. 18). Opnieuw gevraagd hoe u wist dat de persoon die u bedreigde één van de vrienden van Ab.(...) T.(...) was, zegt u dat u dat niet wist (CGVS, p. 18). Deze tegenstrijdige uitspraken brengen de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in het gedrang.

U verklaart nog dat u de cafébaas vroeg of hij de bedreiger kende. Hij zou u verteld hebben dat hij de persoon niet kende en dat die persoon niet in de stad woonde (CGVS, p. 16). Erop gewezen dat u eerder verklaarde dat Telagh een grote stad was (CGVS, p. 16), en gevraagd hoe de cafébaas kon weten of deze persoon in de stad woonde of niet, herhaalt u wat de cafébaas u zou hebben gezegd, zonder de aangehaalde onaannemelijkheid uit te klaren. U speculeert wel en stelt dat de cafébaas de man misschien nooit gezien had of dat de man misschien met een accent sprak dat niet van die regio is (CGVS, p. 18). Het gegeven dat de cafébaas de persoon nog nooit gezien had is een grote stad niet voldoende om te besluiten dat deze persoon niet in die stad woont, en verklaart de aangehaalde onaannemelijkheid niet. Uw opmerking dat de persoon misschien een ander accent had, is evenmin overtuigend. Redelijkerwijze kan immers verwacht worden dat u ook zelf zou hebben opgemerkt dat deze persoon een ander accent had. Ook uw verklaringen hierover zijn niet overtuigend, waardoor de geloofwaardigheid van uw relaas opnieuw op de helling wordt gezet.

Al bij al kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over uw problemen met Al Qaeda. Bijgevolg kunnen er ook vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaring over uw desertie, die daarvan het gevolg zou zijn (CGVS, p. 13, p. 15).

Daarenboven kan er niet zomaar geloof gehecht worden aan uw bewering dat u tot vlak voor uw vertrek uit Algerije in het leger diende (CGVS, p. 7). Gevraagd naar het inkomen van uw vrouw en kinderen in Algerije, stelt u immers dat u een winkel hebt. U voegt eraan toe dat u er in werkte. Dat was het werk dat ik daar deed voor ik naar België kwam, zegt u (CGVS, p. 6). Geconfronteerd met uw latere verklaring dat u militair was, ontkent u plots dat u zelf in de winkel werkte. U stelt dat u de winkel op poten zette en financierde en dat uw broer er in werkte (CGVS, p. 7). Geconfronteerd met uw vroegere opmerking dat u in de winkel werkte voor u naar België kwam, ontkent u dat en zegt u dat u soldaat was tot de dag dat u vertrok (CGVS, p. 7). U biedt geen afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid, waardoor de geloofwaardigheid van uw bewering dat u tot het einde van uw verblijf in Algerije in het leger werkte sterk aangetast wordt.

Nog kan u niet op een aannemelijke wijze uitleggen hoe u precies deserteerde. Hiernaar gevraagd, antwoordt u eerst naast de kwestie en begint u uit te leggen dat u contact legde met een broer van een terrorist (CGVS, p. 13). Opnieuw gevraagd hoe u precies bent kunnen vertrekken, zegt u dat u een visum hebt aangevraagd en dat u een burgerpaspoort had (CGVS, p. 13), waarmee u opnieuw nalaat in detail uit te leggen hoe u precies deserteerde. Nogmaals dezelfde vraag gesteld, verklaart u dat u 29 dagen verlof had. Die 29 dagen hebt u gebruikt om uw visum aan te vragen en om het land te verlaten (CGVS, p. 24). U vroeg uw visum echter aan in februari 2018 (CGVS, p. 12 & blauwe map, document 1), terwijl u pas in mei 2018 vertrok (CGVS, p. 12). Het is dus onmogelijk dat u één tijdsspanne van 29 dagen gebruikt zou hebben om uw visum aan te vragen en te vertrekken. Daarop gewezen, houdt u vol dat het wel mogelijk is. U stelt dat u nog in het leger zat en dat u uw visum binnen de acht dagen kreeg (CGVS, p. 14). Dit antwoord biedt geen verklaring voor de aangehaalde onaannemelijkheid. U bevestigt daarna dat u uw visum aanvraagde in februari en dat u in mei vertrok (CGVS, p. 14). Opnieuw geconfronteerd met de onmogelijkheid dat u één tijdsspanne van 29 dagen gebruikt zou hebben om uw visum aan te vragen en te vertrekken, wijzigt u plots uw verklaringen en stelt u dat u in mei een tweede keer 29 dagen verlof kreeg (CGVS, p. 14). Dat u na meerdere confrontaties plots uw verklaringen wijzigt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid. Uit bovenstaande blijkt dat u niet in detail kan uitleggen hoe u erin slaagde uw post te verlaten, waardoor de geloofwaardigheid ondermijnd wordt.

Bovendien legt u ook niet uit waarom u pas in mei 2018 zou zijn gedeserteerd. Ab.(...) T.(...) werd immers al gedood op 19 juli 2017 en u zou twintig dagen later bedreigd zijn (CGVS, p. 16). Hiernaar gevraagd zegt u dat uw visum pas geldig was vanaf mei. Daarnaast verklaart u dat u overgeplaatst werd naar El Bayadh, wat u weigerde. Daarom werd u opgesloten in een militaire gevangenis (CGVS, p. 18). U verklaart echter dat u vanaf 4 september 2017 gedurende 45 dagen opgesloten zat (CGVS, p. 11). Geconfronteerd met het gegeven dat u volgens uw verklaringen in september en oktober 2017 opgesloten zat, en dat u pas in mei 2018 vertrok, herhaalt u dat u opgesloten zat, daarna een visum aanvraagde en daarna vertrok (CGVS, p. 19). U klaart niet uit waarom u zolang wachtte met het

aanvragen van een visum. Deze lange wachttijd wijst echter niet op een nood aan internationale bescherming.

Nog is uw verklaring dat u gedeserteerd bent zeer moeilijk te verenigen met het gegeven dat u op legale wijze, met uw eigen paspoort, uw land verlaten hebt (CGVS, p. 12). Erop gewezen dat u dan allicht een grenscontrole bent gepasseerd, en dat dit erop wijst dat u niet geviseerd wordt door uw overheid, beaamt u dat u probleemloos langs de grenscontrole bent gegaan (CGVS, p. 12). U tracht dit uit te klaren door te stellen dat u op uw paspoort liet noteren dat u werkloos was, in plaats van uw tewerkstelling bij het leger aan te geven (CGVS, p. 12). Deze opmerking is niet afdoende om dit uit te klaren, gezien het uw eigen overheid is die de paspoorten aflevert. Zij zijn dus bij machte om te controleren of u bij hen tewerkgesteld bent of niet. Bovendien legt u het paspoort waarmee u gereisd hebt niet neer. Gelet op uw bedrieglijke verklaringen over uw vluchtmotieven en over de wijze waarop u uw vertrek geregeld hebt, moet geconcludeerd worden dat uw algemene geloofwaardigheid in grote mate is aangetast. Het voordeel van de twijfel kan u dus niet gegund worden. Na het persoonlijk onderhoud laat u wel per mail een foto van uw visum overmaken aan het CGVS. Deze foto biedt geen informatie over welke tewerkstelling er op uw paspoort zou genoteerd staan en evenmin over uw eigenlijke tewerkstelling in die periode. Bovendien doet het feit dat u een foto van uw visum kan doorsturen, vermoeden dat u ook in staat bent om – op zijn minstfoto's van uw paspoort te bezorgen. Dat u dat niet doet, doet eens te meer twijfelen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Nog zijn uw verklaringen over de gebeurtenissen na uw vertrek niet coherent. Aanvankelijk stelt u dat uw familie geen problemen heeft ondervonden na uw vertrek (CGVS, p. 6). Pas wanneer u expliciet gevraagd wordt hoe de overheid reageerde op het feit dat u zich niet opnieuw voor uw dienst gemeld had, stelt u dat door het leger officiers naar uw huis gestuurd zijn. Ze zouden uw broer meegenomen hebben voor verhoor. Later zouden ze nog bij u thuis zijn gekomen en uw broer er hebben ondervraagd (CGVS, p. 14). Deze tegenstrijdigheid brengt de geloofwaardigheid van uw verklaarde desertie opnieuw in het gedrang.

Omwille van al deze redenen moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u geviseerd werd door Al Qaeda omdat u één van hen verraden had. U maakt evenmin aannemelijk dat u tot vlak voor uw vertrek voor het leger werkte, noch dat u gedeserteerd bent. Deze elementen vormen bijgevolg geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Nog blijkt dat u, eens u voet zette op Europese boden, geen verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk. U verklaart dat u de Franse overheid niet vertrouwde, gezien de relaties die ze onderhouden met Algerije. U vreesde teruggestuurd te worden naar uw land van herkomst (CGVS, p. 13). In het licht van deze verklaring is het op zijn minst opmerkelijk dat u net bij de Franse diplomatieke post in Algerije een visum aanvroeg (CGVS, p. 12 & blauwe map, document 1). Bovendien bleef u ongeveer drie weken in Frankrijk (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 37), terwijl u niet van plan was er een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Dit gedrag wijst niet op een nood aan internationale bescherming.

Ook in Spanje diende u geen verzoek om internationale bescherming in. Andere Algerijnen daar zouden u gezegd hebben dat u er geen bescherming zou krijgen (CGVS, p. 13). Toch bleef u ongeveer drie maanden in Spanje (verklaring Dienst Vreemdelingenzaken, punt 37). Ook dit gedrag wijst niet op een nood aan internationale bescherming. Erop gewezen dat dit kieskeurig gedrag niet wijst op een nood aan internationale bescherming, stelt u dat België voor u het veiligste is, omdat het ver is van Frankrijk en ver van de relaties tussen Frankrijk en Algerije (CGVS, p. 13). Dit antwoord klaart niet uit waarom u dan net Frankrijk koos om een visum aan te vragen, terwijl er eveneens een Belgische ambassade is in Algerije (blauwe map, document 2), en evenmin waarom u geen verzoek om internationale bescherming indiende in Spanje.

Er moet verder worden opgemerkt dat er in Algerije momenteel geen reëel risico bestaat op ernstige bedreigingen ten opzichte van een burger als gevolg van willekeurig geweld tijdens een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980 betreffende vreemdelingen.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan deze vaststellingen. Uw identiteitskaart, geboorteakte, familiefiches, huwelijksakte en nationaliteitsbewijs ondersteunen uw verklaringen over uw

identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling. Geen van deze elementen staat hier ter discussie. De legerdocumenten en de foto's ondersteunen uw verklaring dat u beroepsmilitair bent geweest. Dat staat evenmin ter discussie. Uit deze documenten blijkt evenwel nergens dat u tot aan uw vertrek in mei 2018 voor het leger werkte. Ook uw bewering dat u gedeserteerd bent wordt niet gesteund door deze legerdocumenten. Uw afspraakdocument voor het ziekenhuis en het voorschrift voor medicatie bieden steun voor uw verklaring dat u naar het ziekenhuis ging en dat u medicatie moest nemen. Deze elementen staan niet ter discussie. Uw uittreksel van de bank, uw documenten over uw reisbijstand en de enveloppe houden geen verband met uw vluchtmotieven, noch met uw desertie, en werpen bijgevolg ook geen ander licht op bovenstaande argumentatie. De wetteksten over desertie hebben geen betrekking op uw geval, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering gedeserteerd te zijn.

Wat betreft de convocatie van de commandant (groene map, document 1), afgegeven op 27 december 2019, moet nog opgemerkt worden dat zowat alle documenten in Algerije gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovendien wordt in dit document geen gewag gemaakt van de reden waarom u zich zou moeten melden. Er staat enkel dat het omwille van 'een zaak die u betreft' zou zijn. Deze algemeenheid doet afbreuk aan de bewijswaarde van het document. Daarenboven is het document pas afgegeven op 27 december 2019, meer dan anderhalf jaar na uw vertrek. Het is weinig aannemelijk dat het Algerijnse leger u dan nog een convocatie zou sturen omwille van gebeurtenissen die zich meer dan anderhalf jaar daarvoor zouden hebben voorgedaan. Dat wijst erop dat het document allicht enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, wat de bewijswaarde nog verder vermindert.

Het attest over de aanwezigheid in de eenheid (groene map, document 3), heeft nauwelijks bewijswaarde. Er wordt in gesteld dat u 'tot op heden' in de eenheid aanwezig bent, maar de datum van afgifte is niet volledig leesbaar. Dit document biedt bijgevolg geen steun voor uw bewering dat u tot vlak voor uw vertrek uit Algerije in het leger diende, en evenmin voor uw bewering dat u het leger via desertie verlaten hebt.

Nog blijkt uit het rapport over uw biografie en uw gedrag (groene map, document 17) dat u in 2017 overgeplaatst werd naar El-Bayadh naar het peloton computertechnologie, als programmeur in de geautomatiseerde media, een functie die u op geen enkel moment tijdens uw persoonlijk onderhoud heeft vermeld. Het document vermeldt overigens geen reden voor uw transfer. Gezien het een overzicht van uw militaire carrière betreft, kan redelijkerwijze wel verwacht worden dat een bedreiging daarin opgenomen zou zijn. Dat dat niet het geval is, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen nogmaals aan. Bovendien staat in datzelfde document vermeld dat u gedurende vijftien dagen opgesloten werd, terwijl u zelf verklaart dat u 45 dagen opgesloten zat (CGVS, p. 11). Deze tegenstrijdigheid doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, maar ook aan de bewijswaarde van uw document.

Ook de krantenartikelen bieden geen steun voor uw verklaringen. Het eerste artikel (groene map, document 18A) verwijst naar de arrestatie van een zekere Ab(...). De naam T(...) wordt niet vermeld. Er wordt evenmin vermeld dat hij in het ziekenhuis gedood zou zijn terwijl hij zijn zieke moeder bezocht. Ook biedt het artikel geen steun voor uw verklaringen over uw betrokkenheid bij deze operatie. Het tweede, derde en vierde artikel (groene map, documenten 18B-C-D) dateren van 2020 en hebben niets te maken met de zaak waarover u op het CGVS vertelde. Nergens uit deze artikelen blijkt dat u problemen zou hebben gekend omwille van uw betrokkenheid bij de uitschakeling van een lid van Al Qaeda. Deze artikelen bieden evenmin steun voor uw bewering dat u gedeserteerd bent.

Uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen evenmin een ander licht werpen op de vaststellingen van het CGVS. Het betreft hoofdzakelijk correcties van de spelling van plaats- en eigennamen. Daarnaast brengt u eenmalig een correctie aan in een getal, en stelt u dat één term verkeerdelijk vertaald werd. Nog vertaalt u de rangen die in het Arabisch genoteerd werden soms opnieuw. Geen van deze elementen houdt verband met bovenstaande geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen. Uw opmerkingen doen bijgevolg geen afbreuk aan de vaststellingen van het CGVS.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1A van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen, artikel 32 van de Grondwet, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid, de samenwerkingsplicht, de gelijkheid der wapens, de transparantie van het bestuur en een manifeste appreciatiefout, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen, waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

In hoofddorde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen gelet op het onvolledige administratief dossier. Verzoeker voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het administratief dossier slechts gedeeltelijk overmaakte. Hij verduidelijkt dat "de stukken" ontbreken in het overgemaakte dossier. Verzoeker benadrukt dat artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de procedure voor de Raad een schriftelijk karakter heeft. In dat opzicht is de volledige kennisneming van het administratief dossier van cruciaal belang teneinde de inhoud ervan te kunnen nagaan, de besluiten die het Commissariaat-generaal trekt uit zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in samenhang met de stukken – waarvan hij het vertaalde karakter niet kan nagaan – te kunnen bestuderen evenals de elementen die het dossier bevat en waarop verwerende partij haar beslissing steunt te kunnen onderzoeken. Verzoeker wijst er te dezen op dat artikel 32 van de Grondwet voorziet dat iedereen toegang moet hebben tot administratieve stukken en er een kopie van moet kunnen verkrijgen. Deze bepaling is doorslaggevend voor de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omwille van het schriftelijk karakter van deze procedure en het feit dat geen nieuwe middelen mogen worden opgeworpen ter zitting (artikel 39/60, alinea 2 van de Vreemdelingenwet). Om die reden is het overmaken van het administratief dossier dan ook van cruciaal belang in de procedure voor de Raad en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd, aldus verzoeker, die meent dat zijn rechten van verdediging immers werden geschonden aangezien het niet volledig overmaken van het administratief dossier een efficiënte verdediging belet. Ter staving van zijn betoog haalt verzoeker nog arrest nr. 221 416 van 20 maart 2019 van deze Raad aan.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de erkenning van de vluchtelingenstatus. Hij formuleert zijn verweer tegen de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing als volgt:

"30. De verwerende partij trekt niet in twijfel dat de verzoekende partij beroepsmilitair was maar wel dat hij tot vertrek militair was en deserteerde.

31. De verzoekende partij was tegelijk de eigenaar van een winkel waarin haar broer de klanten bediende. Het is in die zin dat zij, aangaande het werk in de winkel, verduidelijkte : "Nee, ik ben eigenlijk een soldaat tot de dag dat ik naar hier ben gekomen, ik ben nu eigenlijk gedeserteerd. De winkel is van mij en van mijn broer, ik heb het financieel deel gedaan en hij werkt er in, en zo is het van ons twee."

32 In het kader van haar beroep als militair, werd de verzoekende partij vervolgd door terroristen en riskeert zij de bestraffing vanwege de overheid die haar gaan bescherming bood en waardoor zij geen andere keuze had dan te deserteren.

33 Hoewel de verwerende partij dit - onterecht - niet geloofwaardig acht, onderbouwde de verzoekende partij haar verklaringen tevens met documentaire stukken, die de verwerende partij niet weerhoudt.

Aangaande de neergelegde documenten

34 De verwerende partij stelt dat de bewijswaarde van Algerijnse documenten in het gedrang komt te staan omdat deze gemakkelijk illegaal kunnen worden bemachtigd evenals dat zij moeten worden gelezen naar de geloofwaardigheid der verklaringen (...)

35 Dit volstaat althans niet om de voorgelegde documenten ambtshalve te verwerpen.

36 Het CGVS dient immers conform de maatstaven van het behoorlijk bestuur, een pertinente analyse te maken van elk document, met name elk document zelfstandig zorgvuldig te onderzoeken en te motiveren waarom, in voorkomend geval, het document in kwestie niet wordt weerhouden. Het volstaat aldus niet om te verwijzen naar het feit dat men verklaringen ongeloofwaardig acht om de bewijswaarde van documenten te ontkrachten. (...)

38 Alweer werd door uw Raad in 2019 geoordeeld dat het niet volstaat dat er een hoge corruptie bestaat om bewijzen van de kaart te geven onder het motief dat zij geen steun bieden tot een geloofwaardig en samenhangend relaas. Een dergelijke verwijzing beantwoordt de maatstaven van een behoorlijke motivatie niet (...)

39 Immers, argumenteert het CGVS, evenzeer onterecht dat "documenten slechts geloofwaardige verklaringen kracht kunnen bijzetten (bestreden beslissing, p. 4) (...)

41 Zodoende, is de verwerende partij is klaarblijkelijk tekortgeschoten in de naleving van de beginselen met betrekking tot het behoorlijk bestuur, haar zorgvuldigheids- en onderzoeksplicht evenals haar motivatieplicht ex artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, nu de kwestieuze beslissing noch correct in rechte noch correct in feite is gemotiveerd.

42 Aldus, is de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd en heeft de verwerende partij het nagelaten rekening te houden met alle elementen in het nemen van haar beslissing.

43 De verwerende partij diende in de analyse van de documenten en van haar beoordeling over de nood van internationale bescherming evenzeer te handelen conform de samenwerkingsplicht.

Bewijslast en samenwerkingsplicht

44 In het kader van een verzoek om internationale bescherming, bestaat er een gedeelde bewijslast.

45. In de bewijslast van het bestaan van een "gegronde vrees tot vervolging", dient de verzoekende partij het bestaan van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging aan te tonen. Er wordt immers niet verwacht dat de verzoekende partij moet aantonen dat de gevreesde vervolging daadwerkelijk zal plaatsvinden, nu dit quasi in alle gevallen onmogelijk is.

46 De verwerende partij heeft op haar beurt een samenwerkingsplicht om na te gaan of er een vrees tot vervolging of tot ernstige schade bestaat in hoofde van de verzoekende partij ingeval van terugkeer.

47. In dat opzicht, dient zij zich - zelfs wanneer zij de verklaringen van een verzoeker niet geloofwaardig acht, te buigen over het bestaan van dergelijke vrees, die uit vaststaande elementen van de zaak kan worden gestaafd. Dit is immers vaststaande rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (...)

48. In haar arrest M.M. van 22 november 2012 heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie uit dit artikel 4 §1 trouwens een verplichting tot samenwerking van de asielinstanties afgeleid (...)

49 Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deelt dit standpunt en onderstreept de noodzaak van een overeengekomen vaststelling van de feiten.

In casu

1. In onderhavig geval, staat, tevens in hoofde van de verwerende partij, met zekerheid vast dat de verzoekende partij militair was. De verzoekende partij heeft alle inspanningen geleverd om haar verklaringen te staven.

2. De verwerende partij betwijfelt dat de verzoekende partij geviseerd is door terroristen omdat hij misschien niet de enige bron van informatie kon zijn ten gevolge van de welke Ab.(...) T.(...), lid van al-Qa'idah fi Bilad al-Maghrib al-Islami kon worden omgebracht door de overheid. De verzoekende partij sprak diens broer, A.(...) T.(...), regelmatig aan op de weg. Zo vernam hij dat hun moeder werd opgenomen in het ziekenhuis en kon de Ab.(...) worden uitgeschakeld wanneer deze op bezoek ging.

3. Er wordt op gewezen dat de verzoekende partij kon weten dat A.(...) Ab.(...)s broer was zoals uit zijn verklaringen blijkt (...)

4. Er moet, vooreerst, worden opgemerkt dat de verwerende partij op puur speculatieve uit haar bewering dat "niet alleen is een ziekenhuisopname doorgaans ook bekend bij familieleden, vrienden en burens, daarnaast is het ook niet uitgesloten dat dokters, verpleegkundigen of ander ziekenhuispersoneel informatie over de opname zouden kunnen doorgeven," om afbreuk te doen aan de verklaringen van de verzoekende partij.

5. Daarnaast, is het weinig relevant dat, zoals de verwerende partij het suggereert, de verzoekende partij misschien niet de enige informatiebron is. Wat blijkt uit de verklaringen van de verzoekende is dat zij de broer van wijlen Ab.(...) regelmatig te woord stond op de weg. A.(...) had de verzoekende partij laten weten dat hun moeder in het ziekenhuis lag. Op de verzoekende partij kon aldus een gezicht geplakt worden als zijnde een element van het keten dat leidde tot de eliminatie van Ab.(...).

7. A.(...) vermeed de gesprekken met de verzoekende partij niet om geen vermoedens op te wekken. Wanneer hij de informatie leverde over hun moeder, had hij geen idee van de gevolgen dat deze openbaring kon hebben (...)
8. Het werk van de verzoeker bestond namelijk in het doorgeven van de informatie die hij opving aan zijn overste zonder dat hij zelf grip heeft op wat zijn hiërarchie hiermee aanvangt (...)
9. Er kan uiteraard niet verwacht worden van de verzoekende partij dat zij een artikel zou neerleggen dat haar parcours aantoonde. De verzoekende partij legde wel een artikel neer over de dood van Ab.(...).
10. Vervolgens, is het tevens op puur speculatieve wijze dat de verwerende partij stelt dat de attitude van de verzoeker als beroepsmilitair niet geloofwaardig is daar hij als beroepsmilitair eerst zou moeten zijn naar buiten gelopen om de man die hem bedreigde te weerhouden vooraleer de cafébaas aan te spreken om te vragen wie de belager was.
11. Daar waar de tegenpartij twijfel uit over het feit dat zij nog steeds beroepsmilitair zou zijn geweest op het ogenblik van vertrek - en bijgevolg deserteerde -, verwijst de verzoekende partij naar de oproeping dd. 27 december 2019 kreeg van de commandant, aldus na haar vertrek. Hieruit, blijkt voldoende dat de verzoekende partij nog steeds wordt opgeroepen door militaire diensten na haar vertrek, zodat de verzoeker ook nog op dat moment in dienst had moeten zijn.
12. Vervolgens is het zo dat de verzoekende partij weliswaar het visum aanvraag in februari 2018 tijdens 29 dagen verlof en het land uitging in mei 2018 tijdens 29 andere verlofdagen. Het is op het einde van die dagen dat het leger hem is beginnen opzoeken.
13. Daar waar de verwerende partij stelt dat de verzoekende partij haar verklaringen wijzigt, kan dit gewoonweg toe te wijten zijn aan een misverstand in de zin "Dat is hoe ik gedaan heb, de moment dat ze me naar psychiater hebben doorgestuurd, ze hebben me 29 dagen verlof gegeven dat is de moment van die 29 verlofdagen die ik gebruikt heb om mijn visum in orde te brengen en het land te verlaten" (sic) Het laatste deel van de zin wijst namelijk op de intentie om het land te verlaten, hetgeen effectief plaatsvond bij de inwerktreding van het visum in mei 2018. Dit stemt overeen met wat te lezen staat op de kopie van het visum "datum van de beslissing 28/02/2018 (...) geldigheid van het visum 01/05/2018 tot 31/07/2018". Een misverstand valt immers niet uit te sluiten gelet op de veelvuldige opmerkingen die men ook vanwege de verwerende partij treft in de notities van het persoonlijk onderhoud aangaande de vertalingsmoeilijkheden van de tolk.
14. In mei, vertrok de verzoekende partij tijdens een 29 daagse verlofperiode, na die periode begon men hem op te sporen (...) Er dient te worden opgemerkt dat de verzoeker dit bij DVZ evenzeer verklaarde zodat bij de vraag of zijn familie problemen kende na vertrek, deze te goeder trouw zei dat dit niet het geval was als men het doelt op zijn vrouw en kinderen.
15. Zodoende verklaarde de cliënt hoe hij deserteerde, met name gebruik makende van een verlof. Bijgevolg, zijn de neergelegde wetteksten aangaande de bestraffing van deserteurs wel pertinent.
16. Met betrekking tot de afwezigheid van een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en Spanje, duidt de verzoekende partij aan dat zij, zoals in de beslissing aangegeven is, vreesde de verzoekende partij een verzoek in te dienen in Frankrijk door de nauwe banden met Algerije evenals in Spanje omdat haar werd uitgelegd dat er geen kans op slagen was.
17. De verwerende partij werpt op dat de verzoekende partij wel een Frans visum aanvraag om te kunnen reizen. Het spreekt voor zich dat er weldegelijk een verschil tussen een visumaanvraag en de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming.
18. Aldus heeft de verzoekende partij aangetoond dat er objectieve elementen waren waardoor redelijk kan verwacht worden dat zij bij terugkeer het slachtoffer kan worden van vervolging."

Vervolgens betoogt verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel moet worden verleend. Het is volgens verzoeker immers voldoende vaststaand dat hij beroepsmilitair was tot aan zijn vertrek en zijn verklaringen aangaande zijn desertie "ten gevolge van het gebrek aan bescherming door de militaire diensten terwijl zij naar aanleiding van een missie persoonlijk werd gevisieerd door terroristen" zijn plausibel.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoeker naar de door hem aangehaalde asielmotieven. Daarnaast hekelt hij dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing zonder meer aangeeft dat hij zich niet kan beroepen op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet zonder te motiveren waarom en zonder enige bron te vermelden waarop zij haar besluit steunt. Verzoeker acht een dergelijk besluit nochtans niet vanzelfsprekend. Hij citeert in dit verband een passage uit het artikel "Boukadoum: "La précarité de la situation sécuritaire dans la région nous oblige à redoubler d'efforts afin de préserver la sécurité nationale"" van 6 september 2020, waaruit moet blijken dat de Algerijnse minister van buitenlandse

zaken wijst op de precare veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst door terroristische aanslagen en georganiseerde criminele groepen die in de Sahel-Saharaanse regio op internationaal niveau zouden moeten worden aangepakt. Verzoeker besluit: *“32. Door het te hebben nagelaten een onderzoek te plegen naar de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, beantwoordt de verwerende partij de beginselen van behoorlijk bestuur niet.*

33. Zo werden namelijk noch haar onderzoeksplicht noch haar zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht nageleefd terwijl de verwerende partij de plicht heeft met alle elementen van het dossier ex 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet evenals na te gaan of de verzoekende partij kan genieten van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming ex artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

34. Bijgevolg, heeft de verwerende partij de bestreden beslissing noch in feit noch in rechte behoorlijk gemotiveerd. Dit betekent alweer een schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

35. De verzoekende partij komt aldus in aanmerking voor de subsidiaire bescherming, ondergeschikt, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd en voor onderzoek te worden teruggestuurd naar het CGVS.”

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met een fotokopie van een affiche met foto's van gezochte personen door de overheid van Algerije, onder andere A.T., en een bankafschrift van zijn rekening bij de post opgesteld in het Frans.

2.2. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Verzoeker laat na te concretiseren in welk opzicht de bestreden beslissing met schending van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou zijn genomen. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt dit onderdeel van het middel niet in aanmerking genomen.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) geen geloof kan gehecht worden aan zijn verklaringen over zijn problemen met Al Qaeda, zoals uitvoerig wordt uiteengezet, zodat bijgevolg ook vraagtekens kunnen geplaatst worden bij zijn verklaring over zijn desertie, die daarvan het gevolg zou zijn, (ii) daarenboven niet zomaar geloof kan gehecht worden aan zijn bewering dat hij tot vlak voor zijn vertrek uit Algerije in het leger diende, gelet op zijn verklaring dat hij een winkel heeft en dat hij in deze winkel werkte voor hij naar België kwam, (iii) hij ook niet op een aannemelijke wijze kan uitleggen hoe hij precies deserteerde, hij daarenboven niet uitlegt waarom hij pas in mei 2018 zou zijn gedeserteerd terwijl Ab. T. al werd gedood op 19 juli 2017 en hij twintig dagen later zou bedreigd zijn, zijn verklaring dat hij gedeserteerd is bovendien zeer moeilijk te verenigen is met het gegeven dat hij op legale wijze, met zijn eigen paspoort zijn land verlaten heeft, zijn uitleg dat hij op zijn paspoort liet noteren dat hij werkloos was in plaats van zijn tewerkstelling bij het leger aan te geven niet afdoende om dit uit te klaren aangezien het zijn eigen overheid is die de paspoorten aflevert en zij dus bij machte zijn om te controleren of hij bij hen tewerkgesteld is of niet, hij bovendien het paspoort waarmee hij gereisd heeft niet neerlegt, de foto van zijn visum geen informatie biedt over welke tewerkstelling er op zijn paspoort zou genoteerd staan en evenmin over zijn eigenlijke tewerkstelling in die periode, het feit dat hij een foto van zijn visum kan doorsturen bovendien doet vermoeden dat hij ook in staat is om – op zijn minst – foto's van zijn paspoort te bezorgen, hetgeen hij niet doet, wat eens te meer doet twifelen bij de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, en zijn verklaringen over de gebeurtenissen na zijn vertrek niet coherent zijn, wat de geloofwaardigheid van zijn verklaarde desertie opnieuw in het gedrang brengt, (iv) hij geen verzoek om internationale bescherming indiende in Frankrijk, waar hij ongeveer drie weken bleef, noch in Spanje, waar hij ongeveer drie maanden bleef, welk gedrag niet wijst op een nood aan internationale bescherming, (v) er in Algerije momenteel geen reëel risico bestaat op ernstige bedreigingen ten opzichte van een burger als gevolg van willekeurig geweld tijdens een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en (vi) de door hem neergelegde documenten niets veranderen aan de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming, zoals omstandig wordt toegelicht.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 maart 2021 (CG nr. 1819492), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Vooreerst wijst de Raad erop dat, zo de eerbiediging van de rechten van de verdediging een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 45), het nog altijd aan verzoeker is om de schending ervan door het Commissariaat-generaal aan te tonen.

Verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden doordat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem het administratief dossier slechts gedeeltelijk overmaakte, wat hem naar eigen zeggen belet om een efficiënte verdediging te voeren.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud heeft aangegeven gebruikt te willen maken van de procedure voorzien in artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan opvragen voordat de beslissing over zijn verzoek om internationale bescherming genomen wordt. Uit het administratief dossier blijkt dat de notities van het persoonlijk onderhoud werden overgemaakt aan de advocaat van verzoeker en dat hij dus heeft kunnen verifiëren of zijn verklaringen door de *protection officer* correct werden weergegeven in het verslag. De advocaat van verzoeker stuurde op 18 februari 2021 een e-mail aan het Commissariaat-generaal met een aantal opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij het nemen van de bestreden beslissing rekening heeft gehouden met deze opmerkingen, doch oordeelt dat deze geen ander licht kunnen werpen op de appreciatie van verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming. Dat verzoeker in het bezit werd gesteld van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt overigens ook uitdrukkelijk uit het verzoekschrift, waar herhaaldelijk wordt verwezen naar de verklaringen die verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud heeft afgelegd.

Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt voorts dat de advocaat van verzoeker op 5 april 2021 een kopie van het administratief dossier heeft opgevraagd. Aan dit verzoek werd op 6 april 2021 gevolg gegeven.

Verzoeker verwijst slechts op algemene wijze naar *“de stukken”* die ontbreken in het overgemaakte dossier waarvan hij *“het vertaalde karakter niet kunnen nagaan”*, zonder te concretiseren om welke stukken het gaat. In zoverre verzoeker lijkt te doelen op de documenten die hij zelf heeft neergelegd ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming, kan logischerwijze worden aangenomen dat hij kennis heeft van de inhoud ervan.

De Raad stelt vast dat de andere stukken waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing enerzijds verzoekers visumaanvraag betreft, opnieuw een document waarvan dient te worden aangenomen dat verzoeker kennis heeft van de inhoud ervan, en anderzijds informatie waaruit blijkt dat er een Belgische ambassade is in Algerije, welk gegeven in voorliggend verzoekschrift niet wordt betwist.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker *in casu* aldus niet aan dat hij belemmerd zou zijn geweest in de mogelijkheid om in het kader van huidige beroepsprocedure bij deze Raad middelen aan te voeren tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en kan hij dan ook niet worden gevolgd waar hij zijn rechten van verdediging geschonden acht.

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het

geheel van de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over zijn problemen met Al Qaeda omdat hij één van hen verraden had en dat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij tot vlak voor zijn vertrek uit Algerije in het leger diende, noch dat hij gedeserteerd is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoont dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen onvoldoende overtuigend, coherent en aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoeker komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in zijn asielmotieven, het verwijzen naar en herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het vasthouden in één versie van zijn tegenstrijdige verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het bekritisieren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, incoherenties en onlogische verklaringen omtrent de wijze waarop hij precies deserteerde nog tracht te vergoelijken door te wijzen op een mogelijk misverstand tijdens het persoonlijk onderhoud en/of *“vertalingsmoeilijkheden van de tolk”*, slaagt hij er allerm minst in te overtuigen. Verzoeker citeert immers slechts een paar passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud en licht niet concreet toe welke elementen of gegevens in zijn verklaringen foutief werden vertaald terwijl hij daar de gelegenheid toe had middels zijn verzoekschrift en zijn verklaringen ter zitting. Blote beweringen van zijnerwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen/misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud die de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en onlogische verklaringen zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat de notities van het persoonlijk onderhoud geen correcte of volledige weergave zouden zijn van het verloop van het persoonlijk onderhoud, noch dat de vaststellingen van de bestreden beslissing hierin geen grondslag zouden vinden. De Raad benadrukt te dezen nog dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen/misverstanden tijdens het persoonlijk onderhoud op te werpen.

Verzoeker kan overigens bezwaarlijk ernstig worden genomen waar hij in het verzoekschrift bevestigt dat na zijn vertrek door het leger officiers naar zijn huis werden gestuurd, dat zijn broer werd meegenomen voor verhoor en dat ze op 27 december 2019 nogmaals naar zijn huis zijn gekomen en zijn broer er hebben ondervraagd en aanvoert dat hij op de aanvankelijke vraag of zijn familie problemen kende na zijn vertrek te goeder trouw zei dat dit niet het geval was *“als men het doelt op zijn vrouw en kinderen.”* De Raad leest in de notities van het persoonlijk onderhoud immers: *“- hebt u contact met uw vrouw, vanuit België? Ja zeker – hoe vaak ongeveer? Bijna elke dag – heeft uw vrouw na uw vertrek uit Algerije nog problemen gehad? Eigenlijk problemen, het is meer problemen dat ze heeft omdat ik haar verlaten hebt, dat ze alleen is met de kinderen dat ze alle lasten heeft op haar eigen, dat ze het fysiek en geestelijk moeilijk heeft door mijn vertrek – hebt u contact met de rest van uw familie gehad, vb uw moeder of broers of zussen, na uw vertrek? Ja, twee broers heb ik contact mee omdat ze verbinding hebben van whatsapp – heeft de rest van uw familie na uw vertrek uit Algerije nog problemen gehad? Nee”* (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat niemand van zijn familie problemen heeft ondervonden na zijn vertrek en dat zijn antwoord aldus overduidelijk niet alleen betrekking had op zijn echtgenote en kinderen, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift. Het hoeft geen betoog dat de vaststelling dat verzoeker hier later tijdens het persoonlijk onderhoud op terugkomt en plots beweert dat hij wel degelijk door het leger werd/wordt gezocht (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14) de geloofwaardigheid van zijn verklaarde desertie en de hieruit voortvloeiende problemen en vrees geenszins ten goede komt.

Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op dat van een persoon die daadwerkelijk vlucht omwille van een vrees van vervolging redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij een asielprocedure opstart in het eerste mogelijke land dat de Conventie van Genève heeft ondertekend en dat de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepast, om zo snel als mogelijk internationale bescherming te verkrijgen. De vaststelling dat verzoeker er uitdrukkelijk voor koos om in Frankrijk of in Spanje geen verzoek om internationale bescherming in te dienen en hij aldus lijkt te 'kiezen' waar hij om internationale bescherming vraagt, stemt dan ook allerm minst overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten doch toont integendeel aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt bijgevolg finaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees. De argumentatie in het verzoekschrift, waarmee verzoeker opnieuw in wezen niet verder komt dan het herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, kan deze appreciatie niet ombuigen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker opgediste asielrelaas aldus wordt weerlegd, blijft de motivering dienaangaande onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernoemen.

2.6.2. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard om de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissingen correct als volgt: *"Na het persoonlijk onderhoud laat u wel per mail een foto van uw visum overmaken aan het CGVS. Deze foto biedt geen informatie over welke tewerkstelling er op uw paspoort zou genoteerd staan en evenmin over uw eigenlijke tewerkstelling in die periode."* en *"Uw identiteitskaart, geboorteakte, familiefiches, huwelijksakte en nationaliteitsbewijs ondersteunen uw verklaringen over uw identiteit, nationaliteit en familiesamenstelling. Geen van deze elementen staat hier ter discussie. De legerdocumenten en de foto's ondersteunen uw verklaring dat u beroepsmilitair bent geweest. Dat staat evenmin ter discussie. Uit deze documenten blijkt evenwel nergens dat u tot aan uw vertrek in mei 2018 voor het leger werkte. Ook uw bewering dat u gedeserteerd bent wordt niet gesteund door deze legerdocumenten. Uw afspraakdocument voor het ziekenhuis en het voorschrift voor medicatie bieden steun voor uw verklaring dat u naar het ziekenhuis ging en dat u medicatie moest nemen. Deze elementen staan niet ter discussie. Uw uittreksel van de bank, uw documenten over uw reisbijstand en de enveloppe houden geen verband met uw vluchtmotieven, noch met uw desertie, en werpen bijgevolg ook geen ander licht op bovenstaande argumentatie. De wetteksten over desertie hebben geen betrekking op uw geval, gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering gedeserteerd te zijn."*

Wat betreft de convocatie van de commandant (groene map, document 1), afgegeven op 27 december 2019, moet nog opgemerkt worden dat zowat alle documenten in Algerije gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Bovendien wordt in dit document geen gewag gemaakt van de reden waarom u zich zou moeten melden. Er staat enkel dat het omwille van 'een zaak die u betreft' zou zijn. Deze algemeenheid doet afbreuk aan de bewijswaarde van het document. Daarenboven is het document pas afgegeven op 27 december 2019, meer dan anderhalf jaar na uw vertrek. Het is weinig aannemelijk dat het Algerijnse leger u dan nog een convocatie zou sturen omwille van gebeurtenissen die zich meer dan anderhalf jaar daarvoor zouden hebben voorgedaan. Dat wijst erop dat het document allicht enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, wat de bewijswaarde nog verder vermindert."

Het attest over de aanwezigheid in de eenheid (groene map, document 3), heeft nauwelijks bewijswaarde. Er wordt in gesteld dat u 'tot op heden' in de eenheid aanwezig bent, maar de datum van afgifte is niet volledig leesbaar. Dit document biedt bijgevolg geen steun voor uw bewering dat u tot vlak voor uw vertrek uit Algerije in het leger diende, en evenmin voor uw bewering dat u het leger via desertie verlaten hebt."

Nog blijkt uit het rapport over uw biografie en uw gedrag (groene map, document 17) dat u in 2017 overgeplaatst werd naar El-Bayadh naar het peloton computertechnologie, als programmeur in de geautomatiseerde media, een functie die u op geen enkel moment tijdens uw persoonlijk onderhoud heeft vermeld. Het document vermeldt overigens geen reden voor uw transfer. Gezien het een overzicht van uw militaire carrière betreft, kan redelijkerwijze wel verwacht worden dat een bedreiging daarin opgenomen zou zijn. Dat dat niet het geval is, tast de geloofwaardigheid van uw beweringen nogmaals aan. Bovendien staat in datzelfde document vermeld dat u gedurende vijftien dagen opgesloten werd,

terwijl u zelf verklaart dat u 45 dagen opgesloten zat (CGVS, p. 11). Deze tegenstrijdigheid doet niet alleen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen, maar ook aan de bewijswaarde van uw document.

Ook de krantenartikelen bieden geen steun voor uw verklaringen. Het eerste artikel (groene map, document 18A) verwijst naar de arrestatie van een zekere Ab.(...). De naam T.(...) wordt niet vermeld. Er wordt evenmin vermeld dat hij in het ziekenhuis gedood zou zijn terwijl hij zijn zieke moeder bezocht. Ook biedt het artikel geen steun voor uw verklaringen over uw betrokkenheid bij deze operatie. Het tweede, derde en vierde artikel (groene map, documenten 18B-C-D) dateren van 2020 en hebben niets te maken met de zaak waarover u op het CGVS vertelde. Nergens uit deze artikelen blijkt dat u problemen zou hebben gekend omwille van uw betrokkenheid bij de uitschakeling van een lid van Al Qaeda. Deze artikelen bieden evenmin steun voor uw bewering dat u gedeserteerd bent.

Uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen evenmin een ander licht werpen op de vaststellingen van het CGVS. Het betreft hoofdzakelijk correcties van de spelling van plaats- en eigennamen. Daarnaast brengt u eenmalig een correctie aan in een getal, en stelt u dat één term verkeerdelijk vertaald werd. Nog vertaalt u de rangen die in het Arabisch genoteerd werden soms opnieuw. Geen van deze elementen houdt verband met bovenstaande geloofwaardigheidsproblemen bij uw verklaringen. Uw opmerkingen doen bijgevolg geen afbreuk aan de vaststellingen van het CGVS.” De Raad voegt hier volledigheidshalve nog aan toe dat ook het attest over goed zedelijk gedrag niet dienstig is voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van verzoekers asielrelaas.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat documenten niet als alleenstaand kunnen gezien worden binnen een aanvraag, maar deel uitmaken van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat aan documenten wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Mede gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven, oordeelt de Raad dat de door verzoeker neergelegde documenten op zich niet kunnen volstaan om de relevante elementen van zijn vluchtrelaas geloofwaardig te bevinden. De Raad benadrukt te dezen dat de verklaringen van verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk moeten zijn opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht, wat *in casu* niet het geval blijkt zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Verzoeker gaat overigens uit van een selectieve lezing van de bestreden beslissing waar hij meent dat de door hem bijgebrachte convocatie van de commandant, afgegeven op 27 december 2019, bewijswaarde wordt ontzegd, louter omdat zowat alle documenten in Algerije gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn en omdat het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de lage geloofwaardigheid van de verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier immers nog terecht aan toe: *“Bovendien wordt in dit document geen gewag gemaakt van de reden waarom u zich zou moeten melden. Er staat enkel dat het omwille van ‘een zaak die u betreft’ zou zijn. Deze algemeenheid doet afbreuk aan de bewijswaarde van het document. Daarenboven is het document pas afgegeven op 27 december 2019, meer dan anderhalf jaar na uw vertrek. Het is weinig aannemelijk dat het Algerijnse leger u dan nog een convocatie zou sturen omwille van gebeurtenissen die zich meer dan anderhalf jaar daarvoor zouden hebben voorgedaan. Dat wijst erop dat het document allicht enkel is opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, wat de bewijswaarde nog verder vermindert.”* De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich aldus niet heeft beperkt, zoals verkeerdelijk wordt gesteld in het verzoekschrift, tot een loutere verwijzing naar verzoekers ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het feit dat er in Algerije een hoge graad van corruptie bestaat, doch hij de voorgelegde convocatie daarnaast ook inhoudelijk heeft beoordeeld en afdoende heeft gemotiveerd waarom het document in kwestie niet kan weerhouden worden als bewijs van de door verzoeker aangehaalde vrees.

Wat de fotokopie van de affiche met gezochte personen door de Algerijnse overheid betreft die verzoeker terechtzitting heeft ingediend dient te worden vastgesteld dat uit deze foto's, en nog daargelaten de vaststelling dat de namen en het opschrift niet vertaald zijn zodat de Raad niet eens kan vaststellen waarover het gaat, niet blijkt dat verzoeker problemen zou hebben gekend omwille van zijn betrokkenheid bij de uitschakeling van een lid van Al Qaeda. Deze affiche biedt evenmin steun voor zijn bewering dat hij gedeserteerd bent. In de mate verzoeker nog voorhoudt dat de bankafschriften bewijzen dat hij nog betaald werd door het leger na zijn vertrek naar Egypte, dit aantoon dat hij na zijn vertrek nog als in dienst werd beschouwd en hij dus wel degelijk deserteerde, kan hij niet overtuigen. De

bankafschriften tonen enkel aan dat verzoeker in 2018 verschillende bedragen heeft ontvangen, niets meer en niets minder. Uit de bankafschriften kan niet afgeleid worden door wie of waarom betalingen werden verricht.

2.6.3. Waar verzoeker onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ireland C-277/11) nog aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, herhaalt de Raad nogmaals dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal bestaat er in de eerste plaats in dat het Commissariaat-generaal nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst. Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen. Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het echter voor zich dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen. Het is hierbij niet de taak van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de verzoeker op te vullen. Verzoeker gaat er in dezen duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van "gedeelte bewijslast" is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De Raad wijst er voorts nog op dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts is sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoeker om internationale bescherming heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/7 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon op basis van het geheel van de vaststellingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing echter op goede gronden besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers zijn verklaringen over zijn problemen met Al Qaeda omdat hij één van hen verraden had, dat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij tot vlak voor zijn vertrek uit Algerije in het leger diende, noch dat hij gedeserteerd is en dat de door hem bijgebrachte documenten niets veranderen aan deze appreciatie.

2.6.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

In de mate verzoeker nog voorhoudt dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund, herhaalt de Raad dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegestaan als voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu* niet het geval is zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat.

2.7.1. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Algerije zou hebben gekend of zal kennen.

2.7.2. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dat er in Algerije momenteel geen reëel risico bestaat op ernstige bedreigingen ten opzichte van een burger als gevolg van willekeurig geweld tijdens een intern of internationaal gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker betwist deze analyse en wijst erop *“dat de Algerijnse minister van buitenlandse zaken wijst immers op de precare de veiligheidssituatie in de streek van de verzoekende partij door terroristische aanslagen en georganiseerde criminele groepen die in de Sahel-Saharaanse regio op internationaal niveau zouden moest worden aangepakt”*. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat voor de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is. De begrippen *“internationaal of binnenlands gewapend conflict”* werden noch in de richtlijn 2011/95/EU, noch in de Vreemdelingenwet, noch in de voorbereidende werken gedefinieerd, maar de interpretatie ervan werd vastgelegd door het HvJ in zijn arrest *“Diakité”* waar werd geoordeeld *“dat een binnenlands gewapend conflict voor de toepassing van deze bepaling moet worden geacht te bestaan, wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld.”* (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 35). Bovendien volstaat een gewapend conflict op zich niet om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden of identiteit (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 34-35; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103). Artikel 48/4, § 2, c) is bovendien niet van toepassing op andere situaties van willekeurig geweld die niet plaatsvinden binnen het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit niets blijkt immers dat er in Algerije actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS